

ΑΡΘΡΩΝΩ

Λόγος, Σκέψεις, Προβληματισμός

Κάθε φορά που βουτάς στα βιβλία του Αναστάση Μαδαμόπουλου νιώθεις την αθώα πλευρά του εαυτού σου να υγραίνει ακόμα τη φαντασία σου. Όσο κι αν τα χρόνια σε βάρυναν, σε σκλήρυναν, σε περιχαράκωσαν στους σκοπούς μιας άκαμπτης βιοτής, αισθάνεσαι πως στα μεγάλα βάθη τού Είναι σου ανακαλύπτεις ξανά την καθαρότητα της ματιάς, το ασίγαστο του νου, τον γνήσιο έρωτα για τη ζωή, την ανεμελιά της παιδικότητας.

Αν τα βιβλία (όπως λένε) προσφέρουν σε καθένα από εμάς τη δυνατότητα ανάγνωσης του εαυτού μας, είναι σίγουρο πως τα βιβλία του Μαδαμόπουλου γίνονται η κολυμβήθρα του Σιλβάμ, όπου εμβαπτιζόμαστε ξανά ως παιδιά. Είναι αδύνατον να μη σε φέρουν οι συνειρμοί και στη δική σου παιδική ηλικία, να μη ταξιδέψεις προς τα πίσω, να μη θυμηθείς την ακόρεστη μανία να ανακαλύπτεις μέσα απ' τα ταπεινά και θαυμαστά και πρωτόγνωρα του κόσμου, που φανερώνονταν στα παιδικά σου μάτια.

Τα νέο βιβλίο "Μαλάκια και Εχινόδερμα" του Αναστάση Μαδαμόπουλου έρχεται μετά από τα "Λεπιδόπτερα", αυτά τα ευφάνταστα κοσμημένα πλάσματα της φύσης και της ζωής, που μας πήραν μαζί τους σε υπέροχα ταξίδια του νου και της ψυχής.

"Μαλάκια και Εχινόδερμα" λοιπόν.

Μυστηριώδη, ανεξερεύνητα, λεπτούργημένα από άορατο χέρι αυτά τα άφατα θαύματα της φύσης, περιβεβλημένα με το δικό τους μυστήριο ελκύουν τη ματιά, τη σκέψη και τη γραφίδα του συγγραφέα παρουσιάζοντας ένα βιβλίο κόσμημα, φιλοτεχνημένο με σχέδια του ίδιου, αλλά και πρόζα και ποίηση καταθέτοντας ένα γλυκόπικρο διάλογο με τον εαυτό του και με καθένα από εμάς.

Επιστρέφει διαρκώς στο παρελθόν της παιδικής του ηλικίας. Αγγίζει ξανά τη λεία ή τραχειά μορφή τους. Μπαίνει στο εσωτερικό τους, προσπαθεί να ανακαλύψει τους νόμους που τα έπλασαν. Αναζητά απαντήσεις μέσω της Βιολογίας, της Φυσικής, της Χημείας μήπως φανερωθούν κώδικες και εξηγήσεις επιστημονικές. Όμως η μαγεία δεν εξηγείται. Οι κανόνες και οι εξηγήσεις της επιστήμης δεν δίνουν πάντα απαντήσεις. Δεν εξηγούν τη μαγεία. "Είμαι πεπεισμένος ότι η εξελιγμένη τεχνολογία θα προδώσει κι εμένα, καθώς στην περίπτωση του κοχυλιού η Φυσική διασταυρώνεται αναπόφευκτα με τη Μεταφυσική, τη Χημεία, τη Μηχανική, τη Γεωμετρία, την Αισθητική. Είναι

αόρατη, λοιπόν, και αδιανόητη η ποιούσα τους ορυκτούς στροβίλους και σιντεφένιες σπείρες Μέγιστη Σοφία.” Συμβιβάζεται με την αδυναμία εξήγησής τους, χάνεται μέσα στις σπείρες, τα χρώματα, τις περιελίξεις τους, τις καμπύλες και οξείες γωνίες τους, τον μαλακό εντός τους οργανισμό και το σκληρό τους περίβλημα που διαπερνά τους αιώνες. Γίνεται ένα μαζί τους. Κάθε όστρακο, κάθε εχινόδερμο γίνεται καθρέφτης της ψυχής του. Πάνω τους θα προβάλλει τις υπαρξιακές του αγωνίες, τους δισταγμούς, τις φοβίες του, τα άγχη του νου και του σώματος γυρεύοντας κάποιο αναπαμό στη γαλήνια αταραξία τους. “Σαν τις πεταλίδες κολλάμε κι εμείς ομαδικά ή κατά μόνας. Γαντζωνόμαστε παθιασμένα και ισοβίως σε τόπους, ανθρώπους και θύμησης. Βυζαίνουμε με άοκνες βεντούζες από θηλές μυστικές ή ακάλυπτες και μοχθούμε να στήσουμε τα σπιτάκια μας ανάμεσα στη γη και στο νερό, ανάμεσα στο νερό και τον αέρα. Εκεί πασχίζουμε να στερεώσουμε τις θνησιγενείς υπάρξεις μας”.

Σκαλίζει στη λογοτεχνία. Βρίσκει αναλογίες με ήρωες και καταστάσεις των βιβλίων, προβάλλει πάνω τους τους φόβους και τις αγωνίες του, σαρκάζει την παρακμή του σώματος, συνομιλεί με τον αδηφάγο θάνατο, τον ειρωνεύεται: “κοιμάμαι λοιπόν χωρίς την αγωνία του μελλοθάνατου, με τους σφιγκτήρες στις βεντούζες μου χαλαρούς και το επικάλυμμά μου απασφαλισμένο να κινείται τρίζοντας στους ρυθμούς της ενύπνιας ανάσας μου. Ό,τι είναι να γίνει ας γίνει. Οι πύλες του ούτως ή άλλως ευάλωτου κάστρου μου είναι από καιρό μισάνοιχτες”.

Απαντοχή δική του και δική μας τα “Μαλάκια και Εχινόδερμα” του Μαδαμόπουλου. Κάθε σελίδα τους γίνεται αφορμή περισυλλογής, στοχασμού και ενατένισης της φθαρτής μας ύπαρξης μπροστά στον “ακόρεστο και ακαταπρόβλεπτο θηρευτή χρόνο” που δεν χαρίζεται σε κανέναν. Δεν είναι πεσιμιστικό το συναίσθημα που σου αφήνει το βιβλίο. Το αντίθετο. Σε καλεί σε ειρήνευση με τον εαυτό σου. Σε καλεί σε ένα δικό σου ταξίδι, θαλασσινό, στα όμορφα και θαυμαστά της παιδικής σου ηλικίας. Ποιος από εμάς ως παιδί δεν πέρασε ώρες στην ακρογιαλιά συλλέγοντας όστρακα και κελύφη; Ποιος δεν τα έβαλε σε διαφορετικά βαζάκια και δεν σκέφτηκε πώς να τα φιλοτεχνήσει ώστε να κρατήσει την ανόθευτη ομορφιά τους εσαεί; Κι όταν μεγάλωσε ποιος δεν δίστασε να πετάξει στα σκουπίδια τις παιδικές μνήμες όταν πια η ενηλικίωση έβαζε τις δικές της προτεραιότητες χρίζοντας άλλα σημαντικά, πιο πεζά, πιο αβαθή, αυτά της “ώριμης” ζωής!

Από καρδιάς σε ευχαριστούμε Αναστάση Μαδαμόπουλε

ΘΕΜΗΣ ΠΑΡΛΑΒΑΝΤΖΑΣ